

THE LAST STEP

இரண்டாம் பகுதி

வாசற்படி 9

கடைசி அடி

குழந்தைகளாக இருக்கும்போது, நம் பார்வை முடியும் இடத்திலேயே உலகம் முடிந்துவிடுகிறது என்று நம்புகிறோம்.

ஊருக்கு அப்பால் இருக்கும் குன்று.

எங்கள் பகுதிக்கு அப்பால் இருக்கும் தெரு.

கடலுக்கு அப்பால் இருக்கும் தொடுவானம்.

நமக்குத் தெரிந்தவற்றோடுதான் எல்லை ஒத்துப்போகிறது என்று நினைக்கிறோம்.

பிறகு நாம் வளர்கிறோம்.

மிக முக்கியமான விளிம்புகள் புவியியல் சார்ந்தவை அல்ல என்று கண்டுகொள்கிறோம்.

அவை உள்ளே இருப்பவை.

பல ஆண்டுகளாக, என் வாழ்க்கையை அடையக்கூடிய நிலப்பகுதிகளின் ஒரு தொகுப்பாகக் கற்பனை செய்தேன்.

ஒரு வேலை.

ஒரு பதவி.

ஓர் இலக்கு.

ஒரு திட்டம்.

ஓர் இலக்கை அடைந்த ஒவ்வொரு முறையும், இன்னொன்று தோன்றியது.

ஓர் எல்லையைக் கடந்த ஒவ்வொரு முறையும், ஒரு புதிய எல்லையைக் கண்டேன்.

முதலில் அது உற்சாகமூட்டியது.

அது ஒரு வகை முன்னேற்றம்போலத் தோன்றியது.

பிறகு நான் ஒன்றைக் கவனிக்கத் தொடங்கினேன்.

என்னை உருமாற்றியவை மைல்கற்கள் அல்ல.

கடப்புகளே.

தெரிந்த நிலத்தை விட்டு, நான் இனி
கட்டுப்படுத்தாத ஒன்றின் மீது கால் வைத்த
தருணம்.

முக்கியமான விஷயங்கள் நடந்தது அங்கேதான்.

எப்போதும் அங்கே.

பாதுகாப்பில் ஒருபோதும் இல்லை.

எப்போதும் விளிம்பில்.

விளிம்பு ஒரு தனித்துவமான இடம்.

அது கடந்த காலத்துக்குச் சொந்தமானது அல்ல.

அது எதிர்காலத்துக்குச் சொந்தமானது அல்ல.

உறுதிகள் முடிந்து சாத்தியங்கள் தொடங்கும் ஒரு
மெல்லிய கோடு அது.

அதனால்தான் அது அச்சமூட்டுகிறது.

அதனால்தான் அது விலைமதிப்பற்றது.

என் வாழ்க்கையில் பல விளிம்புகளைக்
கடந்திருக்கிறேன்.

சில தொழில் சார்ந்தவை.

சில தனிப்பட்டவை.

சில என்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும்
கண்ணுக்குத் தெரியாதவை.

ஒரு பாதுகாப்பை விட்டு வெளியேறிய நாள்.

ஒரு பெரிய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட நாள்.

ஒரு நோய் காலத்தின் அர்த்தத்தையே மாற்றிய
நாள்.

ஓர் இழப்பு காதலின் அர்த்தத்தையே மாற்றிய
நாள்.

ஒவ்வொரு முறையும் இயக்கம் ஒன்றாகவே
இருந்தது.

முதலில் பயம்.

பிறகு சந்தேகம்.

பிறகு அடி.

இறுதியாகக் கண்டுபிடிப்பு.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல, கிட்டத்தட்ட எல்லா
முக்கியமான விஷயங்களும் விளிம்புக்கு
அப்பால்தான் வாழ்கின்றன என்று
கற்றுக்கொண்டேன்.

காதல் கட்டுப்பாட்டின் விளிம்புக்கு அப்பால்
வாழ்கிறது.

நம்பிக்கை பயத்தின் விளிம்புக்கு அப்பால்
வாழ்கிறது.

வளர்ச்சி பழக்கத்தின் விளிம்புக்கு அப்பால்
வாழ்கிறது.

சுதந்திரம் பாதுகாப்பின் விளிம்புக்கு அப்பால்
வாழ்கிறது.

அர்த்தம் அகந்தையின் விளிம்புக்கு அப்பால்
வாழ்கிறது.

இதன் பொருள் விளிம்பு வசதியானது என்பதல்ல.

அது ஒருபோதும் வசதியானது அல்ல.

எதையாவது விலையாகக் கொடுக்காமல் யாரும்
ஓர் உள் எல்லையை உண்மையில் கடப்பதில்லை.

நம்பிக்கைகளைப் பின்னால் விட்டுச் செல்ல
வேண்டும்.

பழக்கங்களை.

அடையாளங்களை.

தன்னுடைய காலாவதியான வடிவங்களை.

ஒவ்வொரு உருமாற்றத்துக்கும் ஒரு பிரிவு
தேவைப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு பிரிவும் ஒரு வகை வலியை
உருவாக்குகிறது.

அதனால்தான் பலர் இருந்த இடத்திலேயே இருக்க
விரும்புகிறார்கள்.

அவர்கள் பலவீனமானவர்கள் என்பதால் அல்ல.

அதன் விலையை அவர்கள் புரிந்துகொள்வதால்.

பிரச்சினை என்னவென்றால், இருந்த
இடத்திலேயே இருப்பதற்கும் ஒரு விலை உண்டு.
குறைவாகக் கண்ணுக்குத் தெரியும் ஒரு விலை.
ஆனால் உண்மையானது.

தவறவிட்ட சாத்தியத்தின் விலை.

வாழாத வாழ்க்கையின் விலை.

பதில் இல்லாத கேள்வியின் விலை.

நான் அடிக்கடி எச்சரிக்கையைத்
தேர்ந்தெடுத்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்று
சில நேரம் என்னிடமே கேட்டிருக்கிறேன்.

ஒருவேளை குறைவான தவறுகளைச்
செய்திருப்பேன்.

குறைவாகத் துன்பப்பட்டிருப்பேன்.

குறைவான அபாயங்களை
எதிர்கொண்டிருப்பேன்.

ஆனால் வேறொரு மனிதனாக ஆகியிருப்பேன்.

ஒருவேளை அதிகப் பாதுகாக்கப்பட்டவனாக.

நிச்சயமாகக் குறைவான முழுமை
கொண்டவனாக.

ஏனெனில் நாம் ஒரு விளிம்பைக் கடக்கும்
ஒவ்வொரு முறையும், யதார்த்தத்தின் ஒரு பகுதி
இறுதியாக நமக்குக் காட்டப்படுகிறது.

முன்பு அல்ல.

பின்பு அல்ல.

கடக்கும்போது மட்டுமே.

அதனால்தான் எந்த நூலும் ஓர் அனுபவத்தின் இடத்தை நிரப்ப முடியாது.

எந்த அறிவுரையும் ஒரு தேர்வின் இடத்தை நிரப்ப முடியாது.

எந்தக் கோட்பாடும் வாழ்ந்த ஒரு வாழ்க்கையின் இடத்தை நிரப்ப முடியாது.

நாம் தயாராகலாம்.

படிக்கலாம்.

செவிமடுக்கலாம்.

ஆனால் கடப்பது எப்போதும் நம் பொறுப்பே.

அது ஒரு தனிமையான கடப்பு.

மனிதர்கள் உங்களை ஓரம் வரை உடன் அழைத்துச் செல்லலாம்.

உங்களை ஊக்குவிக்கலாம்.

உங்களைத் தாங்கலாம்.

உங்களை நேசிக்கலாம்.

ஆனால் கடைசி அடி எப்போதும் அதை எடுத்து வைப்பவருக்கே சொந்தம்.

காலப்போக்கில், விளிம்பை ஒரு தடையாக அல்ல, ஓர் அழைப்பாகப் பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

எனக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்ததிலிருந்து வெளியே அடியெடுத்து வைக்க ஓர் அழைப்பு.

நான் செய்தவற்றைக் கொண்டு என்னை
வரையறுப்பதை நிறுத்த.

நான் இன்னும் ஆகக்கூடியதற்கு இடம் கொடுக்க.

இந்த விழிப்புணர்வு எதிர்காலத்துடனான என்
உறவை மாற்றியது.

அதை ஒரு சேருமிடமாகக் கருதுவதை
நிறுத்தினேன்.

அதை ஆய்வுக்கான ஒரு நிலப்பகுதியாகக் கருதத்
தொடங்கினேன்.

நான் அதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியதில்லை.

நான் அதைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது.

அது ஒரு மிகப் பெரிய வேறுபாடு.

ஏனெனில் கட்டுப்பாடு பதற்றத்தை
உருவாக்குகிறது.

ஆய்வு ஆர்வத்தை உருவாக்குகிறது.

ஆர்வம் தைரியத்தின் மிக நேர்த்தியான
வடிவங்களில் ஒன்று.

இன்று திரும்பிப் பார்க்கும்போது, எல்லா
முடிவுகளும் எனக்கு நினைவில்லை.

எல்லா எண்களும் நினைவில்லை.

எல்லா வெற்றிகளும் நினைவில்லை.

மாறாக எனக்கு நினைவிருப்பவை விளிம்புகளே.

நான் திரும்பிப் போயிருக்கக்கூடும், ஆனால்
போகாத தருணங்கள்.

நான் கதவை மூடியிருக்கக்கூடும், ஆனால் அதைத் திறந்த தருணங்கள்.

நான் பாதுகாப்பைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கக்கூடும், ஆனால் சாத்தியத்தைத் தேர்ந்தெடுத்த தருணங்கள்.

அது எப்போதும் நன்றாக முடியவில்லை.

சில முறை நான் தவறு செய்தேன்.

சில முறை அதிக விலை கொடுத்தேன்.

ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும், அசையாமல் நின்றிருந்தால் கற்றுக்கொண்டிருக்க முடியாத ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டேன்.

கணக்கில் கொள்ளப்படுவது இதுதான்.

வாழ்க்கையின் முடிவில், நாம் கட்டியெழுப்பியவற்றைக் கொண்டு மட்டும் வரையறுக்கப்படுவதில்லை.

கடக்கத் தெரியும் கொண்டிருந்த எல்லைகளைக் கொண்டும் வரையறுக்கப்படுகிறோம்.

ஏனெனில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒரு விளிம்பு உண்டு.

தன்னுடைய அடுத்த வடிவம் தொடங்கும், கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு கோடு.

பெரும்பாலானோர் அதைத் தொலைவிலிருந்து பார்க்கிறார்கள்.

சிலர் அருகே வருகிறார்கள்.

வெகு சிலரே அதைக் கடக்கிறார்கள்.

நான் தைரியசாலியாக இருந்தேனா என்று
எனக்குத் தெரியாது.

வாழ்க்கை என்னை ஒரு விளிம்பின் முன்
கொண்டுவந்த ஒவ்வொரு முறையும்,
பின்வாங்காமல் இருக்க முயன்றேன் என்பது
மட்டுமே எனக்குத் தெரியும்.

ஏனெனில் உலகம் பெரிதாவது அங்கேதான்.

மனிதன் இன்னும் உண்மையானவனாவது
அங்கேதான்.

கதை தொடர்வது அங்கேதான்.

விளிம்புக்கு அப்பால்.